

САКЪО КОМАЦУ УНИЩОЖЕНИЕТО НА ЧУДОВИЩАТА

Превод от японски: [Неизвестен], 1970

chitanka.info

Когато космически кораб се приближава към непознатата планета в неотдавна открита слънчева система, всички се вълнуват много. Особено ако според предварителните данни на планетата трябва да има живот.

Екипажът на кораба просто изгаряше от нетърпение. Както и да се стараеше, капитанът не можеше да разведри напрегнатата атмосфера.

— Как мислиш, какви ли са те, тези същества? — със сподавен шепот попита младият метеоролог съседа си, оператора. — Дали има там високоразвити, разумни?

— Разбира се, че има! Няма място за съмнение — отвърна операторът на радара. — Та тяхното Слънце грее от десетки милиони години. И според всички показатели на планетата има извънредно благоприятни условия за живот.

— Включвам спирачките! — чу се от репродуктора гласът на пилота. — Влизам в орбита на спътник на планетата, ще направя няколко обиколки и ще започна да се снишавам за кацане.

— Спокойно, момчета! — каза капитанът, като поглеждаше насмешливо възбудените младежи. — Потърпете малко. Вече сме съвсем близко.

Но изведнъж светна червената сигнална лампичка. Всички се вторачиха тревожно в репродуктора.

— Системата за автоматично подаване на горивото излезе от строя! — изкрещя репродукторът. Това беше гласът на главния механик. — Кацането е невъзможно. Няма да можем да влезем в орбита на спътник и да проведем оптическо наблюдение.

— М-м-да! — капитанът направи кисела физиономия. — Колко време ще бъде нужно за ремонт?

— Според мене най-добре е да се върнем в базата.

— Чухте ли? — каза капитанът в микрофона. — Кацането на планетата и оптическото наблюдение се отменят. Този път ще трябва да се ограничим с максимално приближаване до планетата. Ще изпратим разузнавателната космическа лодка да изследва колкото може по-голямо пространство от непознатия свят.

Космическият кораб влезе в орбита, доста отдалечена от планетата. Пригответе лодката. Тя побираше само десет души, но капитанът не забрави младите. Екипажът на лодката не разполагаше с

много време: поради авария в системата за автоматично подаване изтичаше гориво.

Колкото повече се снишаваше лодката, толкова по-прекрасна картина се откриваше долу. Екипажът просто бе затаил дъх пред величествената панорама. Най-сетне лодката навлезе в атмосферата на планетата и като разпери крила, се плъзна над планините, които сега се виждаха ясно.

— Море! — извика един от младите космонавти, откъснал се за миг от оптичните прибори. — Континенти!... Облаци... Пустини... Планини... Гори...

— Гледайте! — извика метеорологът. — Животно! Да, да, животно, влечуго... Нещо подобно на гущер...

— Къде? — попита пилотът.

— Ей там! Вляво... Насочете се към онази стръмнина, където започва гората.

Пилотът плавно зави наляво. Сега летяха съвсем ниско. Долу се люшкаха тъмнозелени клони. После сред гъстия листак се мярна широка поляна, която преминаваше в степ. Нещо бързо се движеше по нея. Нещо дълго, кафяво.

— Изглежда, че това наистина са гущери... — измърмори командирът. — На тази планета...

— Върнете назад! — закрещя метеорологът, вкопчил се в оптическия прибор. — Виждам същество също като нас!

— Какво?! Къде? — извика пилотът. — Дявол да го вземе, подминах. Сега ще обърна...

— А какъв е този прах? — командирът даже разтърка очи, като че ли прахът можеше да проникне в лодката. — Долу май има бой!

Сега вече всичко се виждаше и без оптически прибори. Страшен, гигантски гущер нападаше друго същество, също гигантско, но прилично като две капки вода на членовете на екипажа на лодката — два крака, мощен торс, мускулести ръце, загоряло лице, обрасло с гъста брада. Ревът на чудовището и виковете на циклопа отекваха в скалите. Тревата на поляната беше утъпкана, въздухът бе изпълнен с облаци кафеникав прах. Земята кънтеше под нозете на биещите се. Гущерът замахна с огромната си дебела, прилична на гребен опашка, мимоходом събори едно дърво и метна циклопа в храстите. Той успя да скочи на крака и замери страшното чудовище с парче скала.

— Гледай ти! — командирът преглътна. — Бива си ги! Съвсем като на кино. Като дете съм гледал такива филми за чудовища...

— Тази гад ще надвие циклопа! — отново закрещя метеорологът. — Гледайте, вече дори е раззинал паст! Ах, ти нещастнико, тежка участ те очаква! — той умолително погледна командира. — Шефе, нима ще допуснем такова нещо?! На помощ! Нашите са в опасност!

— Ама почакайте! — командирът беше съвсем объркан. — Неудобно е да се намесваме. Забранено е от междугалактическия кодекс. Сами ще се справят. Между впрочем циклопът и без наша помощ може би ще победи гуцера.

— Ама как тъй?! Малко ли забранени неща има! Ами ако обитателят на планетата прилича на нас като две капки вода? Та тук няма какво толкова да се мисли! Вижте колко много са тези отвратителни чудовища, а той е сам!

Едва сега екипажът забеляза другите чудовища.

— Добре! Придумайте ме! — измърмори командирът. — Пригответе оръдието.

Като направи плавен вираж над стръмнината, пилотът рязко пикира. За миг лодката се скри в облаците прах, вдигнат от сражаващите се. Стрелецът внимателно се прицели и натисна спусъка.

Моментът беше подходящ — противниците, които се бяха вкопчили един в друг, за някаква частица от секундата се бяха пуснали. Оптическият прицел беше точен: ракетата, като оставяше след себе си тясна ивица синкаво-бял пламък, без да засегне циклопа, улучи чудовището точно в гърдите.

Огромният гуцер, като мачкаше храстите и тревата, грохна на земята. Останалите чудовища се разбягаха ужасени. Пилотът приземи лодката близо до смаяния циклоп. Командирът се обърна към него чрез автоматичния преводач:

— Надявам се, приятелю, че не сте пострадали? Да не сте ранен?

Известно време циклопът мълча, като уплашено се озърташе наоколо. Той размърда устни:

— Нн... не... Нищо ми няма... Не съм ранен... — отвърна микрофонът. — А вие... кои сте вие?

— Ние сме от друга галактика. Както виждате, разумни същества, прилични на вас. Същият биологически вид! —

метеорологът се изчерви и от вълнение го побиха ситни капчици пот.
— Кажете, много ли сте вие тук?

— Н-не... На тази планета ние сме съвсем малко...

— Радиограма от кораба! — прекъсна беседата радистът. — Има заповед лодката веднага да се връща. Изтичането на горивото непрекъснато се увеличава. След един час излитаме към базата.

— Е, прощавайте, приятелю! — тържествено изрече командирът.
— Дръжте се, не се предавайте! Унищожавайте гущерите. И нека процъфтява цивилизацията на вашата планета!

— Шефе! — разтревожи се отново метеорологът, когато лодката започна да набира височина. — Струва ми се, че на тия нещастници тук никак не им е сладко. Чудовищата побеждават циклопите. И нашият познат се чувствуваше не особено добре, макар че силата му е завидна. Ех, гущерите ще ги избият до един!

— А ние какво можем да направим?

— Командире, хайде да окажем помощ на разумните същества.

Командирът поклати глава:

— Не бива. Ние и без друго нарушихме закона и се намесихме в чуждия живот.

— Ама как така? Нима нищо няма да направим? — огорчи се метеорологът. — В края на краищата всичко е много просто. Трябва да се разсее над планетата нашият радиоактивен препарат и той да действа избирателно — само върху организма на гигантските гущери.

Командирът се позасмя:

— Да, зная, че вие не изпитвате симпатия към гротескните форми на живота. Честно казано, аз също не обичам твърде разните чудовища, особено когато са зли и кръвожадни — той помълча секунда. — Добре, да бъде, както искате. Пилот, направете кръг над континента.

Когато лодката се изгуби в небесната синева, от доловете, иззад скалите, от горския гъсталак наизлязоха гущерите и хукнаха към поваления си другар.

— Какъв ужас! — възкликна един от тях на своя език. — Кои са тези пришълци?

— Истински кошмар! И през ум не ми е минавало, че страшната приказка може да се сбъдне изведнъж — каза гущерът-актьор, като

събличаше от себе си костюма на циклопа. — Значи някъде в другите галактики наистина съществуват такива уродливи форми на живот. Когато пришълците се приближиха и заговориха с мене, едва не умрях от страх.

— Колко жалко — каза режисьорът. — Ще се наложи да прекратим снимането на филма за чудовищата. Много неприятно, планетата е толкова удобна за снимки в натура. Просто оживяла древност. И пейзажът, и местните обитатели — всичко е много подходящо. Действително тукашните гущери, които още не са се превърнали в процеса на еволюцията в разумни същества, биха могли да се използват при масовите сцени. И изведнъж се появиха тези пришълци и провалиха всичко...

— Знаете ли, трябва да побързаме — загрижено каза помощник-режисьорът. — Току-що мозъкът ми едва-едва долови разговора на пришълците в лодката. Те се готвят да отровят атмосферата на планетата с радиоактивно вещество, смъртоносно за организма на гущерите. Ние ще отлетим, но местните жители... За тях, изглежда, това ще завърши твърде плачевно.

— Тръгваме! — изкомандува режисьорът. — Незабавно напускаме планетата. По възможност ще се постареем да не се показваме от онази страна, където е техният кораб. Пренесете в ракетата тялото на нашия трагично загинал другар.

Огромните гущери, прилични на дракони — висшата разумна форма на еволюцията на влечугите, — навели глави, се помъкнаха към своята ракета. Техните сродници — жителите на тази планета, които трябваше да изминат още много дълъг път, докато станат разумни същества — обърнали към небето змийските са глави, равнодушно гледаха заминаващите...

Гигантските гущери, които са господствували на земното кълбо десетки милиони години, внезапно измрели. Това станало преди шестдесет милиона години. Казват, че в скелетите на изкопаемите гиганти са открити радиоактивни вещества и процентът им е много по-висок, отколкото в скелетите на другите изкопаеми животни от същия период. Обаче и до ден-дневен не сме успели да установим точно каква е била причината за внезапната им трагична гибел на нашата планета.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 33/1970 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.